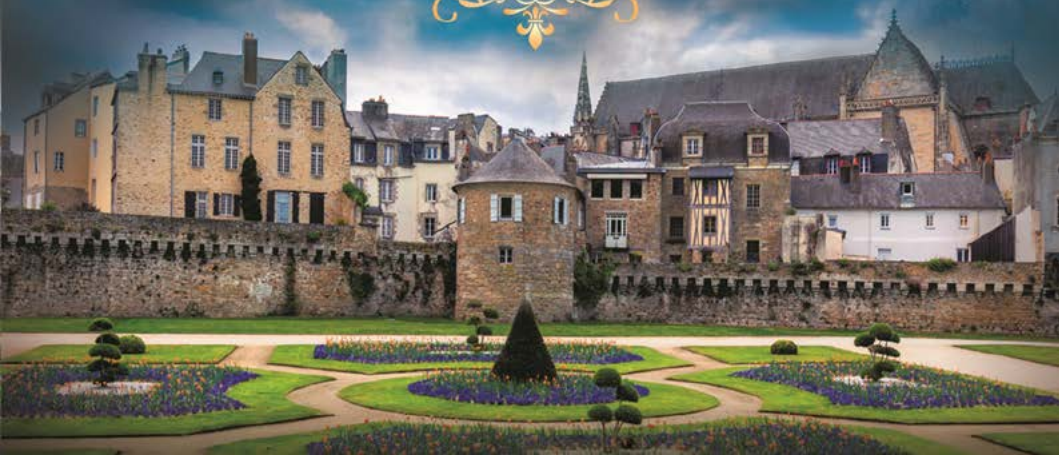
A woman in a blue historical dress with lace sleeves is holding a sword. The background is dark, and the overall theme is historical fiction.

*Všichni
za jednoho
a jedna proti
všem*

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

Milady

Vyšlo také v tištěné verzi

Laura L. Sullivanová

Milady – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milady

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Original title: *Milady*

Copyright © 2019 by Laura L. Sullivan

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover art: *Woman with knife* by Lee Avison / Trevillion Images;

Buildings by Liubomir Paut-Fluerasu / Arcangel

Cover design by Sarah Oberrender

Translation © Daniela Klečková, 2024

Odpovědný redaktor: Ladislav Niklíček

Jazyková korektura: Lucie Rohanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopirovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-571-9

ISBN e-knihy 978-80-7546-609-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-610-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-611-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Bustera
a Luise*

Prolog

1628

Go všechno musí žena udělat, aby v tomhle světě přežila...?

Nevěstinec paní Foxové přitahuje podivnou klientelu. Po pravdě řečeno pro většinu žen je trochu divný každý muž, který si platí za rozkoš bez lásky. My ženy jsme naproti tomu vyhraněné bytosti, které se bezhlavě řítí z jednoho extrému do druhého. Buď hledáme lásku, anebo se chováme čistě pragmaticky. Milování pro nás znamená zamilovanost, anebo obchod. Nikdy nám nejde o obojí zároveň. Nemícháme tyhle dvě věci dohromady, přestože zaslepení muži si o tom myslí svoje.

Poznala jsem spoustu prostitutek a žádná z nich se nikdy nezamilovala do svého klienta. Málokterá k nim cítí něco kromě odporu, přestože se občas do srdce některé z přecitlivělých milostnic vloudí záblesk soucitu. Samozřejmě to neznamená, že děvka se nedokáže zamilovat. Když ji to potká, jde do toho naplno. Jen se jí to nestává s mužem, který jí platí, stejně jako švec se nezamiluje do svého kopyta.

Kupodivu muži odpradávná žijí v domnění, že je jejich kurtizány tajně milují. Nespokojí se s tím, že si zaplatí za rozkoš, stejně jako odmění šéfkuchaře za luxusní pokrm. Ne, vzali si do hlavy, že žena, kterou si koupí, k nim musí něco *cítit*. Považují to za svoje právo a připadali by si podvedení, kdyby si za svoje peníze mohli koupit pouhé fyzické uspokojení. Nejlepší zákazníci doufají, že si za zlato kupují i lásku. Tihle muži nejsou nebezpeční, i když žijí v bludu.

Ovšem ostatním ani tohle nestačí.

Markýz si libuje ve *vice anglais*, nebo jak jemu podobní říkají, ve zvrácenostech po anglicku. A tady, na pařížském předměstí, paní Foxová ochotně nabízí všechny druhy zvrácených rozkoší. Angličané a Francouzi spolu od pradávna soupeří, jejich královské rody se střídavě hádají a uzavírají mezi sebou sňatky a místní náboženské sekty se prou o maličkosti, za které jsou ochotné položit život. A přesto, jak paní Foxová zjistila, v dobách míru i války (jež právě hrozila v hugenotské pevnosti LaRoche) zůstávaly vztahy mezi oběma národy natolik srdečné, že se jejímu podnikání nepřestávalo dařit. U ní mohli Francouzi porazit svého odvěkého ostrovního nepřítele v pohodlí měkoučkých peřin a nemuseli kvůli tomu táhnout do boje. Anebo, a to se stávalo ještě častěji, před ním mohli kapitulovat.

Většina jejich zákazníků si totiž libuje v tom, že se nechá vymrskat prostopášnou anglickou krasavicí. Ne tak markýz. Málokterá luxusní holka byla ochotná vyhovět jeho choutkám a on rozhodně nestál o zoufalé ženské z ulice, poznamenané ve tváři neštovicemi. Takže si jistě umíte představit, jak byl nadšený, když mě, nevinnou mladou vdovu z anglického venkova s vlasy zlatými jako zralá pšenice při západu slunce a s očima modrými jako anglické luční zvonky, objevil mezi ovečkami paní Foxové.

Jelikož mě před ním varovali, schovám se za zkušenější kolegyně, ale tím na sebe jen poutám jeho pozornost. Můj strach

na něj působí jako afrodisiakum. I přes sklopené řasy vidím, jak se mu dech zrychluje vzrušením.

„Vystup si dopředu, Charlotte,“ vyzve mě kuplířka sametovým hlasem. „Ať si tě pán může prohlédnout.“ Když váhavě přešlapuji na místě, pokyne dalším dvěma kurtizánám, aby mě předvedly. „Je u nás nová. Není sice už panna, ale je hodně zachovalá. Dosud ji měl jen její manžel, kterého bohužel rozdrtilo mlýnské kolo.“

Cítím, jak mě na tváři šimrá slza, ale když mě jedna z holek rýpne pod žebra, podívám se markýzovi do očí, vyloudím na tváři nejistý úsměv a vyseknu před ním pukrle. „K vašim službám, milorde.“

„To je ono,“ prohlásí dychtivě. „Podívejte na tu pleť. Tvůj manžel byl pracháč, co? Je vidět, že jsi nikdy nemusela pracovat.“ Kývne na paní Foxovou. „Beru. Je dokonalá.“

Když mi ale holka vedle mě zašeptá do ucha, co přesně mě čeká, couvnu před jeho nataženou rukou. Zahlédnu za ním Rogera, který vystupuje jako „synovec“ paní Foxové, ale ve skutečnosti je to její mladý milenec a vyhazovač. Drží zákazníkovi na uzdě... a v případě nutnosti i holky. Markýz sleduje můj vyděšený pohled a oba vidíme, jak Roger zatíná a rozevívá svoje masité tlapy, jako by tím ke mně vysílal dva různé signály. *Jestli to markýz přežene, zakročím. Ale jestli odmítneš potěšit svého prvního klienta, ucítíš tyhle ruce na sobě a bude to bolet víc než to, co má za lubem on.*

A tak se smírůuji se svým osudem. Copak má chudá anglická vdova na vybranou?

Tvářím se kurážně, přestože se uvnitř celá klepu, a vedu si ho do pokoje, který je jednoznačně cítit tím, k čemu bordel slouží. Ale tohle není obyčejné doupě neřesti. Vidím tady žebřík, masivní dřevěný poutací kříž ve tvaru písmene X, lavici a něco jako stojan na sedla. Na zdi visí krátké i dlouhé, silné i štíhlé plácačky. V jednom koutě je připravená káď

s březovými proutky a v dalším se povalují dűtky, které někdo v afektu odhodil a zapomněl je tam. Stěny jsou vymalované motivy růží s pivoňkami a zařízení odpovídá typickému salónu anglického měšťana. Podlaha je dřevěná, čistě vydrhnutá a je pokrytá červenými koberci.

Kývne směrem ke kříži a pochopím, že po mně chce, abych poslušně vsunula ruce do řemenů připevněných k trámům. Je to kus chlapa, voják a zkušený šermíř, který mě levou rukou může dostat, kam chce, a dokáže si vynutit absolutní poslušnost. Ale vzruší ho, když sama pokorně strčím ruce do pout.

Nejdřív zlomí moji vůli. Až potom přijde na řadu tělo.

Zamírím ke kříži, ale po cestě se zastavím. „Dáte si víno, pane?“ vyhrknu.

„Cože?“ Nechápe.

„V... víno, milorde. Paní Foxová říkala, že bych vám měla... nabídnout víno.“ Zasměje se, když vidí, jak se snažím oddálit nevyhnutelné. Pomalu přistoupím k nízkému stolku, a když nalévám nápoj do jediného poháru, všimnu si, že se samolibě ušklíbne a otočí hlavu k březovému proutí.

Nevylíji ani kapku.

„Děkuji, drahoušku,“ pronese markýz a vezme si ode mě pohár, jako bych byla vážená dáma, a ne anglická děvka, kterou chce zbít do krve. Hodí do sebe víno, otře si rty krajkou u rukávu a gestem mi naznačí, ať si nasadím pouta.

Postavím se tváří ke kříži a vsunu ruce do řemenů. Hrubá kůže se mi zaryje do zápěstí.

„Obráceně,“ poručí mi.

Pomalu se otočím a nastavím mu svou zranitelnější stranu. Upevní mi ruce vysoko nad hlavou a co nejvíc je roztáhne. Čekám, že pouta utáhne na doraz, ale přepočítám se. Nechá mi ruce volně viset, vyprostit je však nemůžu. Můžu sebou škubat a uhýbat, ale dosáhnu jen toho, že si rozedřu zápěstí do krve. Je vidět, že má praxi!

Pořád ještě jsem oblečená. Markýz vytáhne z opasku nůž. Paní Foxová mu započítala do ceny i výdaje za moje šaty spolu s nezbytnými náklady na felčara.

„Milorde, zapřísahám vás, počkejte chvíli.“ Zarazí se. Nemám po ruce žádný scénář – paní Foxová všechno nechala na mé přirozené intuici –, ale kdyby nějaký existoval, jsem si jistá, že by začínal nějak takhle. „Jsem vdova a zůstala jsem na světě úplně sama. Pro lásku boží, mějte se mnou slitování!“

Pozvedne zbraň a přistoupí ke mně. „Takže ty jsi sama,“ utrousí. „Bezmocná. Budeš křičet, krasotinko? Jestli budeš zticha, dám ti navíc deset liber. A paní Foxová se nic nedozví, co ty na to?“ Usměje se, ale pak mu přes tvář přeletí stín a zavravorá. Rychle se vzpamatuje. Přece si nenechá zkazit takovou rozkoš trapnou bolestí břicha.

Čepel se dotkne mého hrdla těsně nad vysokým živůtkem. Ostatní nevěstky vystavují svoje přednosti na odiv, ale mně je jasné, že ho vzrušuje, když si je obnaží sám. Nůž nalehne na drahou látku a já cítím, jak mi nabroušené ostří líbá tělo pod vrstvami oblečení. Řízl mě? Nevím, neboť nůž je tak ostrý, že nerozeznám tlak od bolesti. Nebude prvním mužem, který mě poznamená.

Hedvábí tiše vzdychá, jak ustupuje noži... a najednou se markýz zapotácí. Ruce se mu sevrou v křeči a zase se bezmocně otevrou. Nůž hlasitě zařinčí o podlahu.

Už? Ne, ještě je brzy. Ale dlouho to trvat nebude.

„Milorde!“ zvolám. Ani ve snu ho nenapadne, že by děvka, za kterou mě má, mohla mít starost o jeho zdraví. Tvor, kterého spoutal, se může strachovat jen o to, aby nepřišel o peníze, které má dostat od madam. Dnešní den se na mně podepíše tak jako tak – jestli mi on nezaplatí za to, že mě mohl vymrskat, kuplířka mě zbije za to, že nezaplatil.

Snaží se napřímit, ale začne zvracet na červený koberec.

Nevadí. Jed z vína už mu stejně pronikl hluboko do organismu. Svému osudu neunikne.

Přestanu se tvářit vyděšeně a stojím naprosto klidně se spoutanýma rukama vysoko nad hlavou. Jsem připoutaná a on je volný, ale teď má pro změnu nahnáno on.

„Neměl jste se stavět proti kardinálovi,“ předu tíše. „Jednou by vám to prošlo. Obdivuje odvahu. Ale podruhé ho taková troufalost přestává bavit.“

„Sakra!“ vypraví ze sebe a zmateně mě pozoruje.

„Je pro vás hodně neobvyklé, milorde, ztrácet vládu nad vlastním tělem? Umím si to představit. Radši ovládáte ostatní. Jak se vám líbí být bezmocný a cítit bolest?“

Přepadne na bok do vlastních zvratků.

„Slyšíte mě, milorde?“ Lituji, že není blíž, aby mi věnoval větší pozornost, protože bych ráda, aby si vyslechl, co mu potřebuji říct, než naposledy vydechne. „Posílá mě kardinál Richelieu, abych vás zabila ve jménu státu, ale mám vlastní důvod, proč se radovat, že zmizíte ze zemského povrchu. Vaše žena mi kdysi prokázala laskavost. Nezasloužil jste si ji. Víím, že všichni uvěřili tomu, že se utopila, a litují vás za tragickou ztrátu, jaká vás potkala. Ale já ji jednou viděla plavat za molem v Nice ve vysokých vlnách. Určitě by se neutopila v nádrži pro koně. Přiznejte, že ji máte na svědomí, a dám vám protijed.“

Z posledních sil se dokutálí k noži, který mu vypadl z ruky, a pokusí se jím na mě zaútočit. Jak dojemné. Pak v agónii zachroptí, strne v poslední křeči a vytřeští oči do nicoty, kam patří.

Povzdechnu si. Přiznání by mě potěšilo už proto, že bych se mu mohla vysmát, až by prosil o protijed. Ale nevádí.

Jednoduchým akrobatickým kouskem zvednu kotník k přivázané ruce a skrytým nožem – jedním z mnoha, protože člověk nikdy neví – se odříznu.

Paní Foxová nakoukne do dveří. „Hotovo? To šlo rychle.“

„Moje jedy zabíjejí rychle. Byla bych radši, kdyby to šlo pomaleji, ale srdce se mu tak rozbušilo vzrušením při představě, jak mi ublíží, že se mu jed rozšířil žilami rychleji, než jsem čekala.“ Třu si zápěstí, ale tentokrát díkybohu nemám podlitiny. Když mě jindy muži přivazovali, neprošlo mi to tak lehce.

Paní Foxová se s odporem zadívá na markýze. „Asi se mi nebudete chtít svěřit s tím, co jste na něj použila. Mohlo by se mi to někdy hodit.“

„Až vás omrzí Roger?“

Zakloní hlavu a rozesměje se. „Až mě ten omrzí, pošlu ho do penze jako ty před ním. Kdepak, zabíjení není nic pro mě. Nechte si svoje jedy pro sebe, milady. Mám svoje metody, jak na muže.“

„Zřejmě skvěle zabírají. Zdá se, že obchody vám kvetou.“

Pokývá hlavou. „Díky vaší příležitostné pomoci.“

„Co by byla Paříž bez paní Foxové?“ zeptám se. „Nestojím o to, abyste se vrátila do Anglie.“

Povzdechne si. „Ach, ta mlha a nebe bez slunce. Někdy se mi po tom zasteskne. Co vám?“

Změřím si ji přimhouřenýma očima. „Jako Francouzka jsem nejšťastnější ve své rodné zemi.“

Zas se zasměje. „Samozřejmě, samozřejmě.“

Ta je ale mazaná.

„Dala byste si po tak namáhavém výkonu trochu vína?“

Zabloudím pohledem k prázdnému poháru na stole. „Necítím se na nic silného. Víno člověku zatemní mozek. Mám poslat někoho, aby se postaral o tohle?“ Ukážu na tělo, které ještě před chvílí patřilo zvrhlému markýzovi.

„Není třeba, Roger ho hodí do řeky hned, jak zajde měsíc. Odpočiňte si. Nikdo se nedozví, že tu dnes v noci byl. Takže,“ zatváří se ještě lstivěji, „jsme vyrovnané?“

„Hmm... Co takhle ještě pár malinových tartaletek? Na cestu. Nechci se tu moc dlouho zdržovat. Pak si budeme kvít.“

„Zůstaňte ještě, drahoušku. Nemám často příležitost mluvit s někým tak inteligentním, jako jste vy.“ Vezme mě za ruku a sejdem po schodech do jejího soukromého salónu, kde si povídáme o jejích holkách, místním soudci a ceně másla.

Jak vidíte, ženy mezi sebou dokážou skloubit vzájemné sympatie s obchodem, i když ve vztahu k mužům to nedokážou.

Dalo by se říct, že mám o mužích nízké mínění. Ovšem po pravdě řečeno mám nízké mínění o celém lidském rodu. Jen muži mají větší prostor pro svoje neřesti.

Doma – a o tomhle domovu vědí jen čtyři lidé – si svléknu šaty, které načichly bordelem, a opláchnu si v umyvadle obličej. Kdybych tak mohla smýt studenou vodou úplně všechno! Umyji si začerněné oči a rumělku na tvářích, falešné signály, které nastavuji světu podle toho, jakou tvář zrovna potřebuji. Vždycky mám nějakou masku.

Všude, jen tady ne.

Uslyším za sebou kroky a zprudka se otočím, vedená instinktem vytríbeným dlouholetou praxí. Ve výhledu mi brání voda, jež se mi perlí na řasách, ale v hrubých obrysech rozeznám mohutnou mužskou postavu, která se ke mně sklání. Než se vzpamatuji, zmocní se mě, přitiskne mi k tělu paže a odzbrojí mě.

Odzbrojí mě svými polibky.

Sotva popadám dech a srdce mi buší v hrudi jako splašené. Když konečně uvolní svoje sevření, zamrkám, abych lépe viděla, a vydechnu: „Drahoušku!“ Vyprostím se mu a pověším se mu na krk. Přitáhnu si ho k sobě, oba ztratíme rovnováhu a v záchvatu smíchu sletíme na koberec, na kterém skončíme s propletenými údy. Chvilku se spolu

přetahujeme a pak se mu obkročmo posadím na hrud' a rukama nahmatám jemný puls na jeho hrdle.

Políbím ho na pulsující tepnu a ucítím pod svými rty bušení krve.

V tomhle domě mám všechno, co si podle ostatních, kteří si myslí, jak dobře znají milady, rozhodně nezasloužím. Spíš by mě poslali do vězeňské cely a seslali na mě muka pekelná. Moje jméno – nebo spíš můj titul, protože nikdo neví, kdo ve skutečnosti jsem, dokonce i v Paříži mám spoustu tváří – šeptají ve tmě stejně bázlivě, jako když mluví o ďáblovi, jako by mě vyslovením jeho jména mohli přivolat. To by koukali! Moje krása je součástí mojí legendy. Smrtelně nebezpečná krása.

Ale nejsem tak krásná, jak si všichni myslí, ani smrtelně nebezpečná. Příroda mě sice obdařila určitými dary, ale toho, čím jsem dnes, jsem dosáhla vlastní pílí a praxí – jen díky nim jsem se stala kardinálovým člověkem a nejobávanějším vrahem ve Francii.

Přichází třetí člen naší domácnosti a přináší s sebou malého čtvrtého človíčka. S nadzdviženým obočím se zaměří na naši bojovou pozici. „Mise byla úspěšná? Snad se ani nemusím ptát.“

Pustím hraběte de Wardes a vklouznu do lněného županu, než převezmu vrnící uzlíček od madam Bonacieux, nebo jak si právě říká. Je agentkou stejně jako my. Získala místo královniny švadleny, které si pojistila falešným sňatkem se starším vlivným kupcem. Královnu zřejmě okouznila svým vtipným podbízivým švitořením a ta se jí při zkoušení vyšívání spodního prádla svěruje prakticky se vším. A to se pak donese rovnou ke kardinálovi, královnině úhlavnímu nepříteli.

Podívám se do tváře svého andílka, protože v jeho přítomnosti nevnímám nic kromě něj, takovou má mateřství moc, ale také nemusím vidět bolestný pohled, který se mihne přes

tvář mého milého, kdykoli pomyslí na mou misi. Oba rozumově víme, že tak potupné úkoly a nebezpečí jsou součástí naší práce, ale srdci to příliš neulehčí. I já se měním v hromádku nervů, kdykoliv se chystá na nějakou misi on.

Jakékoli uklouznutí, sebemenší zrada anebo náhoda můžou zničit veškeré štěstí, které sídlí v našem domku.

A osud zas dostává novou šanci, aby nám ukázal, jakou má nad námi moc. Madam Bonacieux dostala vzkaz od našeho pána. Nový úkol.

Můj milý si bere naše dítě na klín a já ji vyslechnu. Je to něco tak triviálního, že poslouchám jen na půl ucha. Mám se sblížit s tím gaskoňským klukem d'Artagnanem, který se tu najednou objevil a jen tak mimochodem stačil zmařit dvě z kardinálových spiknutí. Hračka. Jestli se mi nepodaří omotat si kolem prstu devatenáctiletého burana, můžu to tu rovnou zabalit. Madam Bonacieux nedávno také dostala za úkol svést ho svými rafinovanými triky a po jejím fingovaném únosu a královských intrikách v tom chlapec pěkně lítá. Ale kardinál má vždycky radši v ohni dvě želízka. Je to jeden z lehčích úkolů méj kariéry. Unaveně se nadechnu a skoro to vyzní jako povzdech. Zeptám se svojí přítelkyně: „Proč?“

„Jeho Eminence se o toho šikulu zajímá a chce ho získat pro svou věc. Ten mladíček se hned spráhnul s královskými mušketýry a je ho všude plno. To on dokázal přivést královně její diamanty od Buckinghamu a zachránil tím její čest.“

Můj syn, celý ulepený od krému s meruňkami, vydá podivný chrochtavý zvuk. Ohlédnu se a zjistím, že poprskal otci hrudník, což oběma zřejmě připadá náramně zábavné.

„Hlavně to musela být dost ubohá spiknutí,“ rýpnu si, „když je dokázal překazit takový venkovský balík. Ale nemyšlela jsem to svoje *proč* jen tak. Musí za tím být něco většího.“

Všichni tři, jeden jako druhý špióni, zmlkne. Přišli jsme ke kardinálovi jako nádoby, ne úplně prázdné, ale s řadou

pórů, kterými do sebe nasáváme všechny jeho řeči o povinnosti, spravedlnosti a míru. Jedna strategická smrt může zabránit smrti tisíců, prohlašuje, stejně jako kus bláta může zachránit hráz. Děláme to pro vdovy, děti a naše mladé vojáky.

Myslím, že jsem osobně pomohla vdovám a dětem z vlastní kapsy víc než kardinál. Když tak pozoruji krutý a nelitostný svět kolem nás, přinejlepším můžu o naší práci říct, že bez nás by bylo ještě hůř.

Což má ovšem hodně daleko k tomu, aby díky nám bylo líp.

Za tu dobu, co se známe, spolu dokážeme mluvit očima. Známe nazpaměť všechny argumenty. Víme, že nemůžeme odejít.

„Měli bychom toho nechat,“ prohlásím, když mi do nozder zavane mléčná vůně mého syna, která mi vytěsňuje z hlavy pach sexu a zvratků a tak mě omámí, že vyslovím nahlas svoje přání.

Hrabě kývne a vysloví to, co víme všichni. „Nepustí nás. Zabil by nás i všechno, co je nám drahé.“

Ráda bych namítla, že jsme jeho nejlepší zvědové i zabijáci a jsme pro kardinála rovnocenným soupeřem. Ale tak to ve světě nechodí. Šakalové trhají na kusy lvy a pouštní písek nakonec zlikviduje každý kolos. Kdybych byla sama, riskla bych to. Ale vidíte, o co všechno můžu přijít.

Pečlivě se obléknu, schovám se v šatech jako v kostýmu, který je mou zbraní. Nakonec si na krk zavěším růženec s červenými a černými korálky. Člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat pomoc.

Kdybyste mi před deseti lety řekli, jak může být špionáž nudná, zasmála bych se. Ale každá práce, kterou neděláte z lásky, ale z povinnosti, se časem změní v nádeničinu. Odhalit tohle tajemství, unést tamtoho prince, zfalšovat jedno psaní a ukrást jiné... Připomíná to úklid domácnosti. Přestože

dočista vydrhnete podlahu, zase se zašpiní. Po deseti letech každé vzrušení omrzí.

Téměř bezmyšlenkovitě upoutám d'Artagnanův pohled, aby mě následoval, a sehraji scénu s lordem de Winterem (mým údajným švagrem; vystřídala jsem stejně falešných manželů jako madame Bonacieux). Impulzivní Gaskoňec, předvídatelný jako hodiny, vyzve de Wintera na souboj. Prolitá krev mladíka ještě víc navnadí. Jestli vyhraje, vítězství ho tak rozparádí, že splní každé moje přání za sliby, které nikdy nesplním. Pokud by ostří de Winterova meče mělo zasáhnout jeho, zahraji starostlivou chůvu a získám si ho tak jako tak.

Můj milý odvezl našeho syna na venkov, aby si tam mohl hrát v jeteli, a nepochybuji, že se pokusí spřátelit s nějakou včelou a vášnivě ji stiskne, což nemůže skončit jinak než s lepkavou sladkostí na bolístku ke spokojenosti všech zúčastněných kromě včely. Jelikož nemám nic lepšího na práci, obléknu se jako žena, která je tak chudá, že se ji nikdo nepokusí okrást, ale zas nevypadá tak uboze, aby si ji někdo spletl se šlapkou, a vyrazím na místo souboje.

Za Lucemburským palácem se už shromáždily davy diváků. Soupeři si přivedli sekundanty... a ještě další... a další! Je běžné vzít si s sebou kamaráda, který dohlédne, aby všechno probíhalo podle pravidel, anebo aby zaujal místo duelanta v případě, že toho přemůže zbabělost. Ale tři sekundanti? Všichni d'Artagnanovi přátelé na sobě mají mušketýrskou uniformu. Dohadují se o něčem ve stínu a všimnu si, že jeden z mušketýrů se nakloní k de Winterovu muži a něco mu šeptá. Jakmile dohodnou pravidla pro případ zranění nebo úmrtí, přesunou se do kruhu osvětleného pochodněmi v rukou sluhů.

Přestože jsem d'Artagnanovy přátele nikdy neviděla na vlastní oči, samozřejmě jsem si o nich něco zjistila, stejně jako o přezdívkách, pod kterými vystupují. Je tu podsaditý

bonviván Porthos a štíhlý Aramis, působící dojmem světce a romantika.

A pak rozpoznám tvář třetího mušketýra a dech mi uvízne v hrdle. Nemluvný Athos, nejstarší z nich a zároveň nejnebezpečnější, dokonce i v podroušeném stavu, ze kterého se skoro nikdy neprobere.

Athos. Dal si jméno podle svaté hory s kláštery, kam mají ženy vstup zakázán. Dokonce i zvířecí samice.

Měla jsem to vědět. Ale jak jsem mohla? Muž, kterému jsem kdysi tak věřila, pro mě přestal existovat.

A přesto teď stojí přede mnou a nepřítomně žvýká zlatou ozdobnou šňůru od uniformy. V tu chvíli ožije všechno, co jsem k němu kdy cítila. Něžné city. A pak zrada.

Kdysi jsem byla nevinná. Kdysi, když jsem ještě nosila jiné jméno, jsem měla srdce otevřené a připravené přijmout lásku. Při pohledu na něj mi ruka zaletí k hrdlu. Na levé straně mi dlouhá lokna zakrývá hladkou jizvu, barvou a texturou skoro nerozeznatelnou od vlastní kůže.

Popadne mě vztek – vztek a strach, jedno plodí další. Neboť vztek může člověka dohnat k neuváženým činům. Víc než cokoli jiného mám chuť ho nenápadně obejít, nikým nepovšimnutá nenápadná žena, a rozříznout mu hrdlo, aby žíznivá země do sebe vsákla jeho krev. Ale jeho přátelé by mě hned zastavili. Odtud strach. Nebojím se smrti, která nade mnou nepřestává kroužit jako dravá poštolka. Je to strach z toho, že ztratím, co jsem konečně našla.

A tak se sevřeným srdcem ustoupím zpátky do stínu a nechám Athose bojovat a skrývat se pod falešným jménem.

Část první

První kapitola

1615

*P*ochybuji, že můj otec lord Paget zaregistroval, že má dceru, dokud se ze mě nestala žena. Do té doby jsem mu nebyla k užitku.

Matka mě vychovávala na venkovském sídle poblíž Yorkshiru v nádherném, i když ponurém kraji, který byl dějištěm mých dětských her a vstupoval do mých snů. Když vzpomínám na domov, nevybaví se mi hodovní síň ani přepychová ložnice *maman*, ale cimbuří na obzoru, středobod mého vesmíru. S *maman* jsme trávily celé dny venku. Zdi ji dělily. Jednou mi řekla, že v každém životě je dost zdí i bez kamenů a malty.

Pojmenovala mě Clarice, zdokonalenou verzí starého rodního jména Clarick, kterou moji předci celá staletí používali pro chlapce i děvčata. Když jsem se procházela venku nebo jsem se projížděla na koni, vesničané z Yorkshiru mě občas oslovovali lady Clarick. Nesnažila jsem se je opravovat. S člověkem z Yorkshiru stejně nepohnete.

Pokud jsem nebyla s *maman*, dováděla jsem s dětmi z hradu. Šeptandou se ke mně doneslo, že některé z nich byly mými nevlastními sourozenci, počatými během sporadických, ale zato plodných návštěv lorda Pageta. Běhali jsme spolu po vřesovištích a odvažovali jsme se hluboko do jeskyň roztroušených po údolích. Zvláště jsem si oblíbila Denyse, sokolníkova syna. Byl o něco starší než já a zosobňoval pro mě zároveň hrdinu i soupeře. Byl ještě odvážnější než já a jednou se ztratil v jeskyni na celé dva dny.

Přestože jsem měla naprostou volnost v tom, s kým se stýkám, *maman* důsledně bděla nad tím, abych od ostatních dětí nepochytila severský přízvuk. Nikdy mě neuhodila ani nezvysílala hlas bez ohledu na to, do jaké rošťárny jsem se namočila, ale jakmile mi ujelo *dunna* nebo *owt* či *nowt*, přísně nakrčila obočí a já se rychle opravila. Dohlížela na mě, abych mluvila buď kultivovanou dvorskou angličtinou, anebo elegantní francouzštinou její rodné země.

Jakmile mí kamarádi dospěli do věku osmi nebo devíti let, poslali je pracovat na pole, do vepřína anebo sloužit v domácnosti. Když jsem si občas před *maman* na tu nespravedlnost stěžovala (musím přiznat, že s menší dávkou nadřazenosti vzhledem k mojí svobodě), namítala, že i služba může být ušlechtilá. Jen musí sloužit věci, které věříte.

Od té doby mi dělala společnost jen *maman*. Stále jsem vídala Denyse, protože matka ráda trávila čas s jeho otcem, starým sokolníkem. Byl stejně jako ona rodilý Francouz, a když se vdala, přestěhoval se s ní a stal se členem domácnosti. Naše nádvoří bylo spíš nostalgickou připomínkou zašlé slávy předchozích generací a sokoli i jestřábi v klecích byli tak staří, že skoro nelítali. Přesto jsme byli jednou z mála rodin s nižším než vévodským titulem, kdo vlastnil raroha (vypelichanou napůl slepou samičku) a snažili jsme se starým ptákům zajistit veškerý komfort už proto, že šlo o čest rodu.

Byly jsme si s *maman* tak blízké, že jsem občas nevěděla, které myšlenky pochází ode mě a které jsou její. Doma na hradě byla většinou zamlklá. Ovšem venku v zahradách a na větrem bičovaných pláních porostlých vřesem a tymiánem mi bez přestání něco vykládala a učila mě všechno možné. Vědomosti jsou mocná zbraň, kladla mi na srdce. Smála jsem se, že nemám žádné nepřátele, tak na co mi jsou zbraně? Každá žena má nepřátele, namítala. Pomluvy, čas, samotu, lítost...

Ožívala, když mě prováděla bylinkovou zahradou, kde pěstovala rostliny, kterými léčila všechny členy naší domácnosti. Kovář trhal zuby a řezal končetiny a moje matka se jako každá paní panství starala o to ostatní. Až se jednoho dne stanu hradní paní na vlastním panství, budu dělat to samé, a proto bylo důležité, aby mi *maman* předala všechny svoje znalosti.

Toho rána, kdy se mi navždycky změnil život, zrovna kvetl náprstník. „Náprstník je prudce jedovatý, *ma chère*,“ varovala mě *maman*. „Zpomaluje srdeční činnost. Hrstka listů v bylinkovém čaji zklidní zrychlený puls, kterým často trpí obézní a starší lidé. Dvě hrsti zabijí do hodiny i toho nejsilnějšího muže. Jeho srdce bude tlouct takhle.“ Vytukala na svoje stehno rytmus, nejdřív svižný a přirozený, a pak zpomalovala. Ukončila ho hlasitým tlesknutím. „A je konec.“

Trpělivě jsem jí naslouchala, vždyť mě podobné věci učila od té doby, co jsem brala rozum. Na začátku mě vždycky důrazně varovala, že všechny léčivky můžou zabít člověka, pokud se přesně nedodrží dávkování. Připadalo mi to u léčitele jen přirozené. Nerada bych omylem zabila svoje pacienty.

„Kostival,“ pokračovala, „než rozkvete, připomíná náprstník. Dává se do čaje při potížích na hrudi. Když se lordu Pagetovi přitíží z chladného počasí tady na severu, často mu vařím odvar z kostivalu a šanty kočičí. Ale nikdy nesmíš ty dvě bylinky zaměnit.“

„Tak proč jsi je zasadila hned vedle sebe?“ zeptám se. Napadlo mě, že i zkušená bylinkářka jako moje matka může někdy sáhnout vedle.

Jen se zasmála a pronesla: „*Pour l'amour de la beauté.*“ Ty dvě květiny prostě vedle sebe vypadaly dobře.

Přišlo mi to dost zvláštní. Celá tahle zahrádka byla na rozdíl od formálních zahrad na panství nepřehledná, s neškodnými léčivkami jako rebarbora a routa, bujícími v neuspořádaných trsech, hned vedle bolehlavu (při lekci o něm jsem pokaždé vyslechla příběh o Sokratovi) a oměje (kterého jsme se směly dotknout jen v rukavicích, neboť jed z něj mohl proniknout do těla kůží).

Je to užitková zahrada, není pro okrasu, vysvětlila mi *maman*. Tyhle rostliny jsou jako boží prst, říkala. Jejich prostřednictvím se prý může dostat každému pod kůži, do samého nitra, a pohrát si s ním podle libosti. V tom spočívá krása téhle zahrádky. Mně to moc krásné nepřipadalo, ale zbožňovala jsem to tady jako všechno, co souviselo s matkou.

Pak jsme si vyjely na koních a závodily jsme spolu přes vřesoviště. Měla jsem novou klisnu, těžko ovladatelného tmavohnědého grošáka. Díky svému temperamentu byla rychlá – pokud jsem ji nechala běžet, kam chtěla – a poprvé v životě jsem předhonila *maman* na velkém šedém valachovi.

„Výborně!“ křičela a hlasitě se smála. Líbilo se mi, jak se její hlas bez zábran rozléhá pod purpurovým nebem. Za zdmi hradu spíš šeptala a vlastně si vůbec nevzpomínám, že by při těch vzácných příležitostech, kdy nás otec poctil návštěvou, mluvila. Tady mohla být sama sebou. Už jako malá jsem vytušila, že někdo z nás v sobě musí skrývat dvě nebo tři osobnosti.

Sesedly jsme z koně a volně jsme je přivázaly, aby se mohli pást. Moje oči bezděky zaznamenaly všechno, k čemu byly vy-cvičené – šichu i metlici a v bažinaté prohlubni zářivý asfodel.

Viděla jsem typickou hromádku peříček na místě, kde nějaký jestřáb uchvátil ubohého ptáčka, a puklinu ve skále, kde se mohla skrývat zmije. Zaregistrovala jsem shluk mraků, připomínající skvrnitě zbarvení makrely, ohlašující blížící se bouřku. Podle *maman* většina lidí projde životem s klapkami na očích. Snažila se mi předat svoje pozorovací schopnosti.

Podle mých řečí o závodění na koni a bylinkářství si můžete myslet, že jsem vyrůstala jako divoška. Ale za zdmi hradu mě *maman* učila všemu, co musí umět dokonalá dáma. Neměla jsem trpělivost na vyšívání, a navíc jsem dávala přednost přírodním nepřizdobeným dekoracím, ale měla jsem šikovné ruce, a když bylo třeba, uměla jsem i šít. Měla jsem estetické cítění, a přestože mě ani matku nebavilo tkaní, spolupracovaly jsme na vzorech, které *maman* zadávala ke zhotovení služebným. Až bych se jednou vdala, chtěla jsem si je vzít s sebou do domu svého manžela, neboť jsem je považovala za svoje duševní vlastnictví, i když hrubou práci odvedl někdo jiný.

Zato mě matka nutila nekonečné hodiny příst, protože tvrdila, že přeslice a vřetenou člověka učí trpělivosti. Netrpělivost mu škodí víc než všechny ostatní neřesti, vysvětlovala mi. Hamižnost, chtíč, zlost, vražda – ty všechny jsou plodem netrpělivosti. A ženy potřebují především trpělivost.

Dále jsem uměla tančit, zpívat, recitovat poezii a zabrnkat na patnáctistrunnou loutnu melodii odpovídající dané situaci. Dokázala jsem debatovat o současné literatuře a s *maman* jsme si pro zábavu nahlas předčítaly dramata od Johnsona a Shakespeara. Předváděly jsme pantomimu, na niž jsme se převlékaly do jejích starých dvorských šatů, různě přizdobených, abychom připomínaly chytré dívky nebo oslnivé mladíky z her, které jsme předváděly. Jednou do roka, koncem jara, když zmizelo bahno a cesty začaly být průjezdné, jsme navštěvovaly ve stanu představení kočovných herců, kteří přijížděli na vesnickou slavnost. Spolu s nadšenými vesničany

jsme se smály komedii plné převleků a omylů ve *Večeru tříkrálovém* a tajily jsme dech při dvorských intrikách v *Hamletovi* a *Macbethovi*. To bylo moje první setkání se světem, tehdy jsem začala v nejasných obrysech snít v jambickém pentametru o vzrušujících dobrodružstvích.

Roky plynuly a oblečení po matce mi bylo stále těsnější. Naučila jsem se pohybovat jako dáma, cupítat ve střevíčkách na vysokém podpatku a rafinovaně se ovívat vějířem. Bylo to formální a upjaté, ale brala jsem to jako hereckou příležitost a v tom věku mi to přišlo jako zábava. Tenkrát jsem ještě nevěděla, že žena musí hrát, kdykoli na ní muž spočine pohledem. Že se může chovat přirozeně, jen když je sama.

Podle matčiných slov mě to mělo připravit skoro na všechno, co mi život přivede do cesty.

Což muselo znamenat manželství. Co jiného by to mohlo být? Manželství, anebo klášter. Ani v divadelních hrách nemají ženy moc na výběr, přestože pár šťastných zažije na cestě pod čepec nějaké to dobrodružství. Další alternativu představoval chudobinec nebo živoření v domácnosti nějakého příbuzného, ale já rozhodně nebyla stvořená k tomu, abych se stala starou pannou.

Jako jedinou možnost jsem viděla manželství, ale už tenkrát jsem věděla, že si pod ním představuji něco jiného, než co jsem viděla u rodičů. Jejich vztah byl chladný a těžko pochopitelný. Já toužila po manželství plném vřelosti a lásky, smíchu a neutuchající konverzace. Byla jsem tehdy pevně přesvědčená, že jsem rovná každému muži na světě a představovala jsem si život ve svazku, který tomu bude odpovídat.

Seděly jsme na drsném vřesu jako obyčejné dojičky z Yorkshiru s volně rozhozenýma nohama a staženými čepci a nastavovaly jsme tvář slunci. „Něco pro tebe mám,“ oznámila mi *maman* a já potěšeně zatleskala rukama. Byla jsem tehdy ještě napůl dítě.